

մէջ: Բարէ՛, վերածուեցաւ վերածուեցաւ նիւթական կարողութիւնս մինչեւ լուցկի վաճառող ամօթղած մուրացիկներու տասը փարայի փոխարէն տուած լուցկին իրենց ընծայելու աստիճանին: Բայց եթէ այդ հաճոյքի նուազագոյնն ալ ինձ գլացուէր...

Եկո՛ւ, Հրա՛նտ, բոլոր աղջականներուս ի միասին տեղը պիտի բռնես, իբրեւ եղբայր մը՝ որ մտաւոր ու հոգեկան բոլոր բարեմասնութիւններով օժտուած է, որ խանդաղատանքի պէտքին հետ գաղափարաց փոխանակութեան կամ հոգեկան հաղորդակցութեան պէտքն ալ կը լեցնէ, եւ որուն ուրիշ նեղութիւն չը պիտի տամ բայց միայն կենացս

համարատուութեան ունկնդրութիւնն՝ եթէ սակայն առ այս զիս արտօնէ: Ընտանեզուրկ մարդը զոնէ եղբօր մը պէտք ունի, եւ արդարը վկայի մը որ իր մահուընէ ետքը վկայէ իր արդարութեան, իր կրած ձրի հալածանացն անըմբռնելի...: Գէթ ամիսն անգամ մը տեսնուինք, սիրելի եղբայրս: Իսկ ես, եթէ չը ձանձրանաւ, աւելի յաճախ գրեմ քեզի՝ ուրիշ ժամանակ նուազ ձանձրացուցիչ նիւթի վրայ կամ աւելի փոփոխ:

Քոյդ

Ե. ՏԵՄԻՐՃԻՊԱՇԵԱՆ

4 յուլիս 1896

ՎՃՌԱԲԵԿՈՒՄ

Կի՛րֆ, կը դառնամ ես քեզի հոգեվարքի զրդջումով...
«Մահավընի»-ըդ գրքով մատներես սա մեղապարտ
Քրքրեցի՞ն գայն շերտ շերտ ու նետեցի՞ն հովէ հով.
Մեռա՛ւ՝ գահըդ ուրացող արհամարհանքս հըսարտ:

Մարմինքս, գերծ կըրակէդ, եղաւ հարակ որդերու...
Հանդարտութիւնն անկեցեան՝ նեխեց իմ մէջ ամէն բան.
Օրերս ինկան իմ վըրայ երկաթաթել գերդ ուրու,
Ու խորաններըս նախկին դարձան դատարկ դամբարան:

Կի՛րֆ կեցեցանի, ըստեղծո՛ղ, դո՛ւն՝ նախամայրն արուեստին,
Դո՛ւն՝ կենսայորդ ջերմութիւն ու հեթանոս նոր արեւ,
Վառէ՛ խարոյկդ հըրաբիր՝ հիւսումնաբերուս մէջ կըրկին:

Կ'երկըրպագեմ արդ քեզի հաւատափոխ մը իբրեւ...
Քեզի ընծայ թող ըլլան, որ դուն իմ մէջ բընակիս,
Տարիքիս ոյժը ամբողջ ու խեղութիւնն արիւնիս:

ՍԱՐԳԻՍ ՄԵՀԵԱՆ

Պրումմանա, 23 նոյ. 1931